

Ale to mu nezabrání v tom, aby sebou při pohledu na mě cukl. Ne ve zlém. Spíše jako... *wow, myslím, že tě vidím poprvé*. Srdce mi šumí v hrudi jako rozpustné vitaminy. Když se usměje, na jeho dokonale hladké tváři se objeví dolíčky a jeho hluboké hnědé oči se zalesknou tak, že se celá málem rozteču.

Ano, ano, anooo! Je to tady.

Konečně si mě všímá. Možná to dál nebude nijak rozvíjet, a jestli jo, tak to pak můžu úplně podělat, ale i tak je to dobrý začátek.

Přitáhne si židli vedle mě, ale já nepromluví. Ještě ne. Chci, aby to proběhlo podle něho. Chci, aby toužil se na mě podívat, mluvit se mnou, být mi nablízku, a chci, aby pak podle toho jednal.

Dorazí ostatní, začne hodina a mně se docela daří ho ignorovat, dokud...

„Pssst.“ Jeho zářivé oči se setkají s mými.

Odolávám nutkání zašklebit se jako šílenec. Tak uvolněně, jak jen to zvládnou, řeknu: „Ahoj.“ Průlomové, já vím.

Ukáže na zadání, na kterém oba pracujeme, a zašeptá: „Fakt to všechno chápeš?“

„Fakt to všechno chápu.“ Pokrčím rameny, jako by o nic nešlo, i když hrozí, že mi moje šumivé srdce každou chvíli vyskočí z hrudi a práskne do hlavy Marii Lopezovou.

„Teda.“ Jeho hlas je trochu skřehotavý a hluboký. „Jak jsi to udělala, že jsi tak chytrá?“

S úšklebkem odpovím: „Poslouchala jsem, když Torresová mluvila.“

Aha, tady je. Hermiona Grangerová, královna koketního škádlení. „To dává smysl.“ Podívá se na papír, pak zase na mě a začne si pohrávat se svojí tužkou. „Hele... možná bys mi to někdy mohla vysvětlit u milkshaku?“

JE TO TADY. OPRAVDU SE TO DĚJE. NO TO MĚ –

Nemůžu tomu uvěřit. Nemůžu tomu uvěřit. Jestli se mi to zdá, tak mě prosím nebudte.

Spouštíme první krok operace Schrödingerova kočka: sblížení nad obzvlášť zapeklitými problémy a probírání našich teorií u milkshaku v Marthyň bistro. Další v pořadí: taky se přihlásí na MIT a společně budeme super úspěšným párem Společnosti teoretické fyziky. Volto a Galilei, jdeme si pro vás.

Nějakým způsobem si udržím nenucenost, což se mi v případě Harukiho nikdy předtím nepovedlo. Vzpomenu si na to, co řekla Keiko o nepodstatných otázkách. „To záleží. Jaký milkshake? Existuje jenom jedna správná odpověď.“

„Uf, hlavně žádný nátlak.“ Když se nad tím zamyslí, zkrabatí se mu čelo. „Uh... čokoládový.“

„Ouu, a střílí vedle!“

„Ne, počkej!“ Přemáhá se, aby svůj hlas udržel na úrovni šepotu. „Jaká je ta správná odpověď?“

„Vanilkový,“ pronesu jednoduše a zároveň se věnuju rovnici.

„To si ze mě děláš srandu.“

Zatímco dál píšu, spustím obhajobu jednoho ze svých nejpodstatnějších náboženských přesvědčení. „Podívej, vanilka má prostě špatnou pověst. Lidi ji berou jako urážku a metaforu jednoduchosti, ale je dokonale sladká a krémová, s nádechem umami, a prostě celkově skvělá, dobře?“

„Wow. Je vidět, že milkshaky ti vážně leží na srdci.“

„Všichni, komu ne, jsou idioti.“

Haruki se usměje tím svým zatraceně dokonalým způsobem a zeptá se: „Takže to je ano?“